

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.I.30.109/2007/5.szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Becsei Zoltán ügyvéd által képviselt **(felperes neve, címe)** alatti székhelyű felperesnek - a dr. Sokolowski Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Sokolowski Stanislav ügyvéd) által képviselt **(alperes neve, címe)** alatti székhelyű alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2007. február 6. napján kelt 5.G.40.024/2006/28. számú ítéletével szemben a felperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **részben megváltoztatja** és a felperes marasztalását 52.284,- (Ötvenkettőezer-kettőszáznyolcvannégy) EUR összegre és ennek az elsőfokú ítéletben írt mértékű és tartamú kamatára leszállítja.

A felperes által fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 913.000,- (Kilencszáztizenháromezer) Ft-ra felemeli, az alperest terhelő illeték összegét 477.000,- (Négyszázhetvenhétezer) Ft-ra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Köztelezi a felperest, fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 200.000,- (Kettőszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 823.500,- (Nyolcszázhuszonháromezer-ötszáz) Ft, az alperes 76.500,- (Hetvenhatezer-ötszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A 2005. szeptemberében szóban létrejött megállapodás alapján a felperes 2005. október 19. napjáig terjedő időszakban mindösszesen 114,85 tonna napraforgómagot adott át az alperesnek. A felek 2005. október 19-én írásba foglalták megállapodásukat, mely szerint a felperes 2005. december 31-ig 2000 tonna (+/-10 %) fekete olaj napraforgómagot biztosít az alperes részére. A vevő a 285 EUR/tonna egységárral számolt vételárat az áru átvételétől számított 30 napon belül átutalja. A felperes az általa nem teljesített árumennyiség értéke után számítva 25 % kötbér fizetését vállalta. A szerződés 9. pontjában a felek úgy rendelkeztek, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a Polgári Törvénykönyv előírásai a mérvadóak, jogvita esetére pedig a felperes székhelye szerinti bíróság illetékességét kötötték ki. A szerződéshez egy emlékeztetőt csatoltak, megállapodtak abban is, hogy a 43-46. héten 3 szállítmányt előre fizetéssel és 10 EUR/tonna árral magasabb áron vesz át az alperes, további egy szállítmány ellenértékét 30 napos fizetési határidő mellett fizeti ki. A megállapodásban rögzítették azt is, hogy december hónapban heti 5 kamionnyi teljesítés történik. Miután a felperesi szállítások gyakorisága nem volt megfelelő, az alperes 2005. november 16-án közölte a felperessel, hogy a vételárhátralék egy részét visszatartja, annak kifizetését a felperes teljesítésétől teszi függővé.

A felek 2005. december 13-án kötött megállapodása értelmében a felperes 2006. január 1. napjától heti négy kamionnyi áruval volt köteles teljesíteni, míg a vételár kifizetését az alperes 15 napos határidővel vállalta. Az ezt követő hetekben a felperes a december hónapra vállalt heti 5 kamionnyi áru átadására irányuló kötelezettségét megszegve, mindössze 2 kamion napraforgót szállított. Az előbbieket azzal a következménnyel jártak, hogy 2005. december 31. napjáig mindössze 770 tonna napraforgómag átadása történt meg, 1230 tonna mennyiséget 2006. évben kellett teljesíteni. A felperes január 1. napjától nem kezdte meg a teljesítést, hanem január 6-án közölte az alperessel, amennyiben január 9-ig nem fizeti ki a vételárhátralékot, úgy a jövőben beszünteti az áruszállítást. A felek 2006. január 11-én tárgyaltak egymással, rögzítették, hogy az alperes tartozása 78.041 EUR, ebből a fizetési határidő is lejárt 64.281 EUR vonatkozásában, az alperes 11.360 EURt már átutalt. A felperes kérte a hátralékos vételár kifizetését, míg az alperes ragaszkodott ahhoz, hogy mintegy 30.000 EUR vételárhátralék teljesítési garanciaként szolgáljon. A felek közötti 2006. január közepén folyt egyeztetés, levelezés után a felperes január 20-án egy kamionnyi árut szállított, ezzel egyidőben az alperes 43.650 EUR vételárhátralékot kifizetett, majd a januárban kapott áru ellenértékét azonnal kiegyenlítette. A felperes 2006. január hónapban a heti 4 kamionnyi áru helyett három alkalommal összesen 66,06 tonna napraforgómagot adott át az alperesnek. A 2006. január 31. napjáig teljesített teljes mennyiség (442,45 tonna + 330 tonna + 66,06 tonna) 838,51 tonna volt. A felperes február 8-án közölte, hogy további árut a vételár-tartozás miatt nem ad át, ezért az alperes 2006. március 16-án elállt a szerződéstől.

Gf.I.30.109/2007/5.szám

A felperes leszállított keresetében 30.472 EUR, valamint az egyes számlákban megjelölt részösszegek után járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy a Ptk. 281. § (2) bekezdés a./ pontja alapján visszatartási jogával élt, figyelemmel arra, hogy az alperes a vele szemben fennálló tartozását nem egyenlítette ki. Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a keresetben megjelölt összegű hátralékos vételárat nem egyenlítette ki. Előadta ugyanakkor, hogy a felperes szerződésszegése miatt kellett ún. teljesítési garanciaként visszatartania ezt az összeget. Viszontkeresetében 111.150 EUR meghiúsulási kötbér és járulékai megfizetésére kérte kötelezni a felperest. A 2005. december 31. napjáig terjedő időszakot vette alapul a kötbér összegének számítása során.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és a felperest kötelezte 60.011 EUR és ennek 2006. március 17. napjától a kifizetésig 2,5975 százalékos mértékű kamata megfizetésére, ezt meghaladóan a viszontkeresetet is elutasította. A bíróság a jogvita elbírálása során a Ptk. szabályai mellett alkalmazta a Magyarországon az 1987. évi 20. számú tvr-rel kihirdetett, az áruk nemzetközi adásvételéről szóló 1980. évi Bécsi Vételi Egyezmény rendelkezéseit is, tekintettel arra, hogy az Egyezmény alkalmazását kifejezetten kizáró rendelkezés a szerződésben nem szerepelt. Megállapította, hogy a felperes a 2005. szeptemberében kötött szállítási szerződést megszegte, késedelembe esett, 2005. december 31. napjáig nem történt meg a 2000 tonna napraforgómag átadása. Ehhez a szerződésszegéshez az vezetett, hogy a felperes a folyamatos szállításra vonatkozó kötelezettségét nem teljesítette, a szerződött mennyiség ismeretében ugyanis egyértelmű volt, legalább heti 5 kamionnyi mennyiséget kell átadnia. Az egyezmény 71. Cikkének (1) bekezdés b./ pontja szerint bármelyik fél felfüggesztheti kötelezettségének teljesítését, ha a szerződés megkötését követően láthatóvá válik, hogy a másik fél kötelezettségének lényeges részét nem teljesíti a szerződés teljesítésének előkészítésében vagy a szerződés teljesítésében kifejtett magatartása eredményeként. A 2005. október 19-i szerződésmódosítás során nyilvánvaló kellett legyen, hogy a felperes csak folyamatos és jelentős mennyiségű szállítás mellett képes a szerződést teljesíteni. Mivel ez nem történt meg, jogszerűen járt el az alperes, amikor a vételárhátralék teljesítését felfüggesztette, és erről a felperest azonnal értesítette. Az alperes a felperes részére póthatáridőt tűzött, ennek ellenére a teljesítés elmaradt, ezért a Ptk. 300. § (1) bekezdése alapján gyakorolt alperesi elállás jogszerű volt. A kötbér alapjának kiszámítása során abból indult ki, hogy a teljesítés akkor is szerződésszerű, ha 1,800 tonna árut szállít a felperes. A szerződés keretében teljesített 530,06 tonna mennyiséget vont le az 1.800 tonnából, így 1269,94 tonna volt a meghiúsult mennyiség. Ennek ellenértéke 361.932,9 EUR volt, 25 %-a pedig 90.438 EUR. Az így kapott összeget csökkentette a vételárhátralék 30.472 EUR összegével és a felperest a fennmaradó 60.011 EUR megfizetésére kötelezte. A késedelmi kamat mértékéről az irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően rendelkezett (EBH 2000. évi 195. számú elvi határozat).

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes élt fellebbezéssel, kérte annak részbeni megváltoztatását, a viszontkereset teljes elutasítását, az alperes keresetnek megfelelő marasztalását. Álláspontja szerint a felek kizárták az Egyezmény alkalmazhatóságát

amikor úgy rendelkeztek, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a Polgári Törvénykönyv előírásai az irányadóak. Azért sem alkalmazható az Egyezmény, mert az alperes magyarországi telephellyel rendelkezik, a **(település, utca, házszám)** alatti telephely nem Magyarországtól különböző államban van. Utalt arra is, hogy az Egyezmény 71. Cikke alapján őt is megillette a visszatartási jog, amit az alperes szerződésszegésére figyelemmel a Ptk. 281. § (2) bekezdése értelmében jogszerűen gyakorolt. A folyamatos szállítás hiányával kapcsolatos érveket, megállapításokat megalapozatlannak tartotta, figyelemmel arra, hogy egy kamionnyi árut heti rendszerességgel átadott az alperes részére. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, miszerint az alperes a visszatartott összeget 2005. december 8-ig megfizette, így a korábban a teljesítés felfüggesztésére irányuló mindkét fél részéről kölcsönösen tett nyilatkozatok elenyésztek. Vitatta, hogy az alperes bármikor is póthatáridőt tűzött volna, ezzel szemben az történt, hogy a szerződést módosították. Hangsúlyozta, 2006. január 1. napjától a heti 4 kamion áru szállítása részéről azért nem volt lehetséges, mert az alperes jelentős vételárhátralékot halmozott fel (19.331,7 EUR), melyet felhívás ellenére sem egyenlített ki. A 2006. január 11-i tárgyalás során is rögzítették, milyen jelentős összegű hátraléka keletkezett akkorra az alperesnek, erre figyelemmel jogszerűen járt el, amikor február 8-án a teljesítést felfüggesztette.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Vitatta, hogy magyarországi telephellyel rendelkezne, továbbá, hogy a szerződésben az Egyezmény alkalmazását kifejezetten kizáró rendelkezés szerepelne. Hangsúlyozta, a felperes a szerződéses jogviszony kezdetétől nem a megállapodásban foglaltaknak megfelelően járt el, miután pedig a 2005. december 13-án történt szerződésmódosításban foglaltakat többszöri felhívás ellenére sem teljesítette, a szerződéstől jogszerűen állt el.

A Szegedi Ítéltábla a perben irányadó tényállást azzal egészíti ki, hogy az alperes, mint külföldi vállalkozásnak Magyarországon közvetlen kereskedelmi képviselte működik, ennek bejegyzése a Cg.01-12-072485 cégjegyzékszám alatt 1998. január 19-én megtörtént.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint **nagyobb részben alaptalan.**

A magyar és a lengyel cég 2005. szeptemberében lábon álló mezőgazdasági terményre kötött adásvételi szerződést, az ügylet lényeges tartalmának írásba foglalása 2005. október 19-én megtörtént.

A fellebbezés, valamint a fellebbezési ellenkérelem tükrében elsőként abban kellett állást foglalni, hogy a perbeli adásvételi szerződésre alkalmazni kell-e az Egyezmény rendelkezéseit. Az Egyezmény akkor lehet irányadó, ha az adásvétel nemzetközi, vagyis a szerződő felek telephelye különböző államokban található, a szerződés a Bécsi Konvenció tárgyi hatálya alá tartozó árura vonatkozik, és a felek államai az

tüntették fel, a cég magyarországi képviselőjének feladatait nem emelték be a szerződésbe, az áru átadása ugyan Magyarországon történt, de azt Lengyelországba szállították, ott dolgozták fel, a felperesnek a számláit is az alperes lengyelországi székhelyére kellett küldenie. Önmagában abból, hogy az alperesnek Magyarországon „irodája”, pontosabban közvetlen kereskedelmi képviselte működik, nem következik, hogy ezt telephelynek lehetne tekinteni. A külföldi székhelyű vállalkozások magyarországi fióktelepeiről és kereskedelmi képviselteiről szóló 1997. évi CXXXIII. törvény 2. § c) és 27. § (1) bekezdés a)-c) pontjainak megfogalmazása szerint a kereskedelmi képviselte a külföldi vállalkozás vállalkozási tevékenységet nem folytató, a belföldi cégnyilvántartásba önálló cégformaként bejegyzett szervezeti egységének minősül, amely a szerződések előkészítésével, közvetítésével, az üzletfelek tájékoztatásával és a velük való kapcsolattartással, illetőleg reklámozással összefüggő feladatokat lát el. A lengyelországi székhelyű cég képviselében, nevében eljáró kereskedelmi képviselte a Ptk. 30. § (1) és (2) bekezdése folytán mint szervezeti egység nem minősül önálló jogi személynek, csupán meghatározott körben jogosult a jogi személy képviselére. Vállalkozói tevékenység, önálló jogi személyiség hiányában a kereskedelmi képviselte nem tekinthető a külföldi kereskedelmi cég telephelyének.

A felperes arra hivatkozott, hogy a hangsúlyozottan a Ptk., és nem valamennyi magyar jogszabály rendelkezéseire való utalás a szerződésben kifejezetten kizárja az Egyezmény alkalmazhatóságát. A nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. számú tvr. 24. §-a értelmében a szerződésekre azt a jogot kell alkalmazni, amelyet a felek a szerződés megkötésekor vagy később választottak. A 30. § (1) bekezdés értelmében a szerződés joga kiterjed a kötelmi jogviszony minden elemére. A szerződés 9. pontjának rendelkezése megfelel a felhívott tvr. 25. § a) pontjában foglaltaknak, mely szerint - jogválasztás hiányában - a szerződésre vonatkozó jog annak az államnak a joga, amelyben a szerződés megkötésének időpontjában adásvételi szerződésnél az eladónak a székhelye vagy telephelye van. Az ítéltábla álláspontja szerint a felek szerződésének azon rendelkezése, mely szerint a szerződési jogi kérdésekben a Ptk. szabályainak alkalmazását rendelték, nem értelmezhető olyan jogválasztásként, amely a Ptk. adásvételi szabályainak kizárólagos alkalmazását jelentené. Nem szerepel a szerződésben a Bécsi Vételi Konvenció alkalmazásának kizárására vonatkozó egyértelmű kikötés (6. Cikk), a hallgatólagos kizárást egyértelmű adatok nem bizonyítják, ezért az ítéltábla - osztva az elsőfokú bíróság álláspontját - ezt olyan megállapító jellegű rendelkezésnek tekintette, amellyel a felek azt tisztázták, hogy a felmerülő szerződési jogi vitákban elsődlegesen az eladó ország joga alapján kell döntenet, a Ptk. által nem szabályozott kérdésekben viszont az Egyezmény irányadó. A Ptk. alkalmazandó jogként való megjelölését indokolta az is, hogy kötbér kikötésének megengedhetőségéről az Egyezmény nem rendelkezik, a felek azonban kötbérkikötést tettek, így amennyiben a kötbér megfizetésével, mérséklésével, a felróható késedelem alóli kimentéssel kapcsolatos kérdések merülnek fel, ezek

elbírálása csak a Ptk. szabályai alapján volt lehetséges. A fent értékelte körülmények alapján elfogadta az ítéltábla, hogy a Ptk. által nem rendezett szerződési jogi kérdésekben az Egyezmény rendelkezéseit alkalmazni kell (az egységes szabályok alkalmazása mellett érveket hoz fel pl. a Bírósági Határozatok 1997/10. számában közzétett 9638. számú választottbíróági határozat).

A felperes tudott arról, hogy az áru feldolgozása a lengyelországi üzemben folyamatosan történik. Ha a szerződésben a részteljesítési határidők nincsenek meghatározva, de a folyamatos teljesítésre több hónap áll rendelkezésre, a kötelezettnek az általa készített ütemterv szerint időben és mennyiségben arányosan elosztva kell az árut átadni, teljesítése ebben az esetben lehet csak szerződésszerű, az Egyezmény 33. Cikk c) pontja szerint ésszerű időn belüli. Az alperes a folyamatos szállítást többször sürgette, következésképpen a 2000 tonna árut a felperesnek olyan ütemezésben kellett teljesítenie, hogy a szerződéssel elérni kívánt cél, a folyamatos feldolgozás ezzel teljesüljön. A 2005. október 19-én történt megállapodás során a felperes vállalta, hogy 2005. decemberében heti 5 kamionnyi árut átad, ezen kötelezettségét azonban nem teljesítette, ezzel a szerződést megszegte. Az alperes ennek ellenére nem zárkózott el a szerződés módosításától, december 8-ig a visszatartott vételárat is megfizette. Arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy ezen utóbbi körülményre figyelemmel az eddig gyakorolt visszatartásnak már nincs jelentősége. A 2005. december 13-án létrejött szerződésmódosítás során a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy 2006. január 1. napjától heti 4 kamionnyi árut ad át az alperesnek. Szerződéses kötelezettségét a felperes nem teljesítette, az első szállítás január 20-án történt, ezzel a módosított szerződést is megszegte. Az alperes 2006. január elején ismételten felfüggesztette a hátralékos vételár kifizetését, miként azt nevesítette „teljesítési garanciaként”, mivel úgy látta, hogy a szerződést ismételten megszegő felperes további teljesítése kétséges.

A felperes ugyan 2006. január 6-án úgy nyilatkozott, amennyiben az alperes január 9-ig a hátralékos összeget nem fizeti ki, megtagadja a további teljesítést, ehhez a nyilatkozatához azonban nem tartotta magát, az alperessel folytatott egyeztetést követően január 20-án, 24-én és 31-én is történt részéről teljesítés. Miután a felperes a visszatartási jogát ténylegesen csak ezt követően gyakorolta, mégpedig 2006. február 8-án, a későbbiekben azt kellett eldönteni, hogy az alperes részéről 2006. január elején bejelentett teljesítés felfüggesztése, vagy a felperes 2006. február 8-án érvényesített visszatartása volt-e jogszerű. Az alperes jogszerűen járt el, amikor az Egyezmény 71. Cikkének (1) bekezdés b) pontja szerint fizetési kötelezettségének teljesítését 2006. január elején felfüggesztette. A felperes ugyanis a szerződést többszörösen megszegte, nem törődve a S... cég folyamatos feldolgozási igényével; a szerződéssel érintett áru jelentős - majd kétharmad - részének átadása nem történt meg; a kikötött kötbér összegére is figyelemmel további teljesítés hiányában a kötbér beszámítása után is az alperesnek maradhatott fenn nagyobb összegű követelése.

Miután a felperes szerződésszegése, mulasztása idézte elő, hogy a vételárhátralék kifizetését az alperes felfüggesztette, az Egyezmény 80. Cikke értelmében az alperes szerződésszegésére (kötelezeti késedelem) a felperes nem hivatkozhatott,

- 7 -

Gf.I.30.109/2007/5.szám

ezért a Ptk. 281. § (2) bekezdés a) pontja alapján részéről a további teljesítés visszatartása nem volt jogszerű.

Az előbbiektől függetlenül a kereset kizárólag a Ptk. szabályainak alkalmazása mellett is alaptalan. Tévesen utalt ugyanis a felperes arra, hogy a 2006. január közepén folyt egyeztetés eredményeként a felek között „megegyezés nem jött létre” (fellebbezés 8.

oldal). Az alperes 2006. január 11-én ajánlatot tett, mely szerint, ha január 20-ig megindul a szállítás, az első szállítmány teljesítése után a visszatartással érintett vételártartozást csökkenti, 43.635 EUR összeget átutal, a szállított áru ellenértékét azonnal kifizeti, és csak a fennmaradó mintegy 30.000 EUR kerül visszatartásra, melyet a későbbi szállításokkal arányos mértékben kifizet. A felperes ezt az ajánlatot - egyetlen rész kivételével - 2006. január 17-én elfogadta. A 14/A/11. szám alatt csatolt okirat tanúsítja, a felperes közölte az alperessel: „Az ütemezésben és a cca. EUR 43.500 összeg megfizetésében s az első kamion prompt kifizetésében egyetértünk”. A jövőre szólóan „a február 2-ai szállítást követő szállítások megtörténtekor” minden egyes újabb kamion átvételekor igényt tartott arra, hogy az alperes fizessen ki egy-egy „visszatartott” számlát. Az alperes a visszatartott összeg mikénti fizetésére vonatkozó új ajánlat ismeretében igényt tartott a január 20-i és a későbbi szállításokra, ezeket a szállítmányokat átvette, a vételárat azonnal kifizette, megfizette a 43.635 EUR hátralékos összeget, és szorgalmazta a felperes további teljesítését. Az előbbiekből az következik, hogy az alperes elfogadta a hátralék kifizetésére vonatkozó felperesi ajánlatot, ezzel a felek között létrejött a megegyezés. A felek a módosított szerződésnek megfelelően jártak el, január 20-tól a felperes felújította a szállításokat, ezzel egyidejűleg az alperes kifizetett 43.635 EUR összeget, azonnali fizetéssel vette át az árukat. Amennyiben a felperes folyamatosan teljesít, február 2. napjától minden szállítás alkalmával az alperesnek egy-egy visszatartott számlát ki kellett volna egyenlítenie. A sokadszor módosított szerződést azonban a felperes nem teljesítette, 2006. február 1. napjától nem adott át több árut, hanem február 8-án a teljesítést jogos ok nélkül megtagadta. Ezzel a szerződés teljesítése a felperesnek felróható okból megghiúsult, miként azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette, az alperes jogszerű elállása a szerződést megszüntette.

Tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a szerződésnek a Ptk. 421. § (2) bekezdésének megfelelő -10 % mennyiségi eltérésre vonatkozó kikötését. Ez ugyanis azt jelentette, a felperes nem követ el szerződésszegést, ha a kikötött mennyiségnél 10 %-kal kevesebbet teljesít. A nemteljesítésből eredő jogkövetkezményeket az alperes akkor nem érvényesítheti, ha a felperes - a szerződésnek megfelelően - úgy teljesít, hogy csak a megadott 10 %-os mennyiségi eltérés áll fenn. Erre a rendelkezésre azért nem hivatkozhatott a felperes, mivel a tényleges teljesítés nem érte el ezt a mértéket, nem történt meg minimum 1.800 to áru átadása.

Pontatlanul határozta meg az elsőfokú bíróság a felperes által teljesített áru mennyiségét, ez ugyanis 838,51 tonna volt. Valójában a 330 tonna áru átadása is a

- 8 -

szerződés keretében történt, függetlenül attól, hogy a felek erre a részre 10 EUR/tonna árral magasabb összeget kötöttek ki és azonnali fizetést írtak elő. A 2005. október 19-én írásba foglalt megállapodáshoz csatolt emlékeztető utolsó mondata egyértelműen úgy rendelkezik, hogy az emlékeztetőben foglaltak - itt szerepel a 330 to árura vonatkozó megállapodás - „a szerződés részét képezik”.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a 2000 tonna szerződött mennyiségből 838,51 tonna árut adott át a felperes, 1161,49 tonna megghiúsult mennyiség után kell kötbért

fizetnie. A kötbér összege így 82.756 EUR, levonva ebből a 30.472 EUR vételártartozást, a felperes tartozása 52.284 EUR.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta és a felperes marasztalását 52.284,- EUR összegre és ennek az elsőfokú ítéletben írt kamatára leszállította.

Az ítéletábra a Pp. 253. § (3) bekezdés utolsó fordulata szerint a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határozott a le nem rótt illeték viseléséről. A kereseti illeték 490.000,- Ft, pervesztessége folytán ezt a felperesnek kell megfizetnie, az alperes viszontkeresete kapcsán az illeték összege 900.000,- Ft, 47 %-ban bizonyult pernyertesnek az alperes, ezért a le nem rótt illetéket ilyen arányban a felperesnek kell megfizetnie, 53 % tekintetében az alperes pervesztéses lett, ezért 477.000,- Ft az általa fizetendő illeték. Egyebekben az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes fellebbezése csak kis részben bizonyult alaposnak, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárási költségét, az ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pont, valamint (5) bekezdés alapján állapította meg.

A fellebbezéssel érintett összeg 90.483,- EUR volt, ebből a felperes pernyertesnek bizonyult 7.727,- EUR tekintetében, ez 8,5 %-os pernyertesség, a le nem rótt 900.000,- Ft fellebbezési eljárási illeték 91,5 %-át a felperesnek, 8,5 %-át pedig az alperesnek kell megfizetnie külön felhívásra az állam javára (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) és (3) bekezdés).

Szeged, 2007. május hó 25. napján

Szűts Károlyné dr.sk.
a tanács elnöke

. Mányoki Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Hámori Attila sk.
táblabíró